

ἐπωμόμασιν. Ἐπειτα τὲς ἐκοινώνησαν ὁ Ἀρχιερεὺς τὰ θεία Μυστήρια. καὶ διδάξας αὐτὰς ἱκανῶς, τὰ φυλάττουσι τὴν πρὸς Θεὸν ἀγάπην ὁλοφύχως, ἔπειτα πάλιν εἰς τὰ ἴδμεν.

Ὁ δὲ Θεομάχος καὶ ἄδικος Δείκιος ἦλθε πάλιν εἰς τὴν Ἐφεσον. καὶ πρὸ πάντων προσάσκει τὰ τὰ φέρουσι τὲς ἐπὶ τὰ Νέας εἰς τὸ κρηπίδιον. Οἱ δὲ στρατιῶται ὑπῆσαν εἰς τὴν οἰκίαν, ὅπως ἐκατοικῶσαν τὸ πρότερον, καὶ μὴ διδόντες αὐτὰς, ἠρόνισαν ἕλκω τὴν πόλιν, ἐρωτῶντες τὲς γονεῖς αὐτῶν, καὶ ἄλλας γνωρίμους, ἐάν τις ἤξευρεν. Τέλος πάντων δὲ ἐβρίθην τις Ἐλλῆς, ὅπως τὲς ἤξευρε, καὶ τὸ ἀνήγαγε πρὸς Δείκιον. Ὅστις ἔδωκε καὶ τῷ Ἀγίῳ τοιαύτῳ λόγῳ, λέγωντας. Ἐπειδὴ αὐτοὶ ἐποροτίμησαν τὰ καπτικὰν εἰς σὴα καταφρονεμήροι ἀπηλαιοι, πᾶριξ τὰ προσκυνοῦν τὲς θεῶς, προσάσω ἐγὼ τὰ κρίσετε τὰ ἀπηλαιοι τὴν ἐσσοδον, τὰ τὲς γονὴ δικαίως τάφος καὶ οἶκος τὸ ἀπηλαιοι. Καὶ ταῦτα μὲν ὁ πανεργὸς καὶ ἄδικος Δείκιος λόγῳ ἔειπεν. Ὁ δὲ δίκαιος καὶ ἀληθὴς Θεὸς ὁμοιόμορτος εἰς τὲς Ἀγίας Παῖδας αὐτῶν μεγάλα θαυμάσιον. ἦσαν, ἔδωκεν αὐτοῖς ὑπὸν γλυκὺν, ἢ (τὰ εἰπὼν ἔπειτα) θαύματον ἀετιμώμετον. Ὅτι ἔτις ἔχει ἡ Θεία Σοφία συνήθειαν τὰ φανερώει τὰ ὑπὲρ ἀνθρώπων. Ἐκείνοι δὲ, ὅπως ἐσελθὼν ὁ Βασιλεὺς τὰ φράξουσι τὸ ἀπηλαιοι, ἦσαν δύο λόγῳ Χριστιανοὶ ἐνάρετοι, Θεοδόωρος καὶ Ρεφίνος ὀνομαζόμενοι· οἱ ὅποιοι πεφωτισμένοι ἐκ Θεῶν Πνεύματος, ἐρεῶσαν εἰς πλάκας μολύβδου τὰ ὀνόματα τῶν Ἀγίων, τὰ Δεικίῳ τὸ πρόσταγμα, καὶ εἴτι ἄλλο ἔκαμνε χεῖρα· καὶ τὰ ἀφήκασιν εἰς τὸ μέσον τῆς οἰκοδομῆς τῶν ἀπηλαιοι, ὅπως τὰ φανερωθῇ καλλίτερα τὸ μέγα θαυμάσιον, ὅπως ἔγινον εἰς τὲς Ἀγίας αὐτὰς, καὶ τὰ πισωθῇ ἡ ἀνάστασις. Ὅπως οὐδὲ σημειώσαντες ὁ Ρεφίνος καὶ Θεοδόωρος, ἐφράξαν τὸ σῶμα τῶν ἀπηλαιοι μὲν λίθους μεγάλους, καὶ ἔμειναν οἱ ἄγγελοι μέσα κοιμώμενοι.

Μετὰ δὲ χρόνος οἱ μὲν εἰδωλολάτρει βασιλεῖς, ὥσπερ σὴα νέφος, ἢ σκότος, ὑπὸ τὸν φωτεινὸν καὶ γλυκὺν αἶρα τῆς τῶν Χριστῶν ἐπαγνώσεως διασκορπίσαν, οἱ δὲ Χριστιανοὶ ἐβασίλευον, καὶ ἐδοξάζετο πανταχῶς ὁ ἀληθινὸς Θεὸς παρρησίᾳ. καὶ ὅλα τὰ σεβάσματα τῶν Ἐλλήνων ἔγινον ἄφρατα. Ὅπότεν δὲ ἐβασίλευσαν ὁ νέος Θεοδόσιος, ἐφύρωσε πάλιν εἰς τὴν καλὴν ποίμνην τῶν Χριστῶν μία αἵρεσις, κατὰ εἰς τὸν σῖτον ἐκφύει πολλαῖς τὸ βλαπτικὸν ζιζάνιον. Ἦσαν δὲ εἰς αὐτὴν τὴν αἵρεσιν βυθισμένοι καὶ μόνον Λαῖκοι ἀσεβήματα, ἀλλὰ καὶ κάποιος Θεοδόωρος, καὶ Γάιος Ἐπίσκοποι. οἵτινες ἐκήρυτον φανερά, πᾶς οἱ ἀπειθαρχοῦντες πλέον δὲ ἀσεβούντες. ἐπειδὴ ἦτον ἀδύνατον (καὶ τὴν μιαν αὐτῶν γνώμην τῆς πᾶσι) σαπνιχὸν σῶμα, καὶ χῶμα θρόνον, τὰ ἀνασταθῇ ὡς τὸ πρότερον. Οἱ τῶν ἀσκήτων γὰρ τῶν ἀσκητικῶν μαθητῶν, καὶ ἀκόλουθοι ἐδέχθησαν τὴν ματαιολογίαν ταύτην εἰς τὰς καρδίας τους, καὶ πανταχῶς ἐκήρυτον τοιαύτῳ ἀσεβείᾳ. καὶ ὑπὸ τὴν αἵρεσιν αὐτῇ συνάβανται τεία μεγάλα κακά. Πίστως καταφρόνησις, Διαποτικῆς διδασκαλίας ἀναξοπὴ καὶ ἀφροσύνη, καὶ Ψυχῶν ἀπώλεια. Ὅτι καὶ δὲ ἦτον νεκρῶν ὀξανάστασις, ἦτον ἀνάγκη πᾶς σὴας τὰ καμνὴν ἐδᾶν εἰς τὴν παρεῖσαν ζωὴν ὅλα τῆς σαρκὸς τὰ θελήματα. Ὁ καλλίκερος ἐν, καὶ